

FOLK OG LAND

NR. 6 — 11. ARGANG

LØRDAG 17. FEBRUAR 1962

LØSSALG 75 ØRE

O. K.:

Europas forente stater OG LAND

LØRDAG 18. OKTOBER 1958

LØSSALG 65 ØRE

Vidkun Quislings arbeid for en samling av Europa

Fra appellen til Chamberlain i oktober 1939 til utkastet til Europapakt i 1944.

En stor europeisk statsmann, som var langt forut for sin tid

Doktor Thomas Chr. Wyller behandler i sin bok «Nyordning av motstand» også Quislings forsøk på å komme til en fredsslutning mellom Norge og Tyskland, og skriver herom: blant annet: Quislings fredssøke og alt hva det impliserte av komplikasjoner fremme i drøftelsene for Statsakten. Selv ble holdt åpent og

Gjengitt i FOLK OG LAND nr. 32 — 1958

Åpner man en avis i disse dager, kan en lese uttalelser både fra høyre- og arbeiderpartihold som så å si er direkte avskrift av Quislings uttalelser for 20 år siden.

De samme folkene som erkjente Quislings tanker om et forent England og Tyskland for landsforræderi, og dømte ham til døden for disse tanker, er nu ivrig opptatt med å sette tankene i verk.

Hans store arbeide Europapakten, som er gjengitt i FOLK OG LAND nr. 32, 1958 er nu selve ledesnoren for Høyres og Arbeiderpartiets propaganda.

Quisling sier (side 360 i Referat av Straffesak mot Quisling):

«Det er ganske forbausen- de at man ikke har kunnet finne frem den virkelige Eu-

ropapakt, som dog var trykt til og med i 25 eksemplarer. Den har man ikke kunnet vise frem, ikke kunnet peke på, der hvor Norge var sikret en helt fri-stilling og hvile trekk gikk ut på at Europas stater skulle danne et folkesamband, et commonwealth, ledet av et forbundsråd, hvor hver stat skulle ha en stemme og kunne ha etter sitt eget valg 3—7 representanter, men disse skulle tilsammen bare ha en stemme».

Utkastet til Europapakten var i politiets varetekt, men da rettssaken mot Quisling var oppe, underslo en utkastet. Quisling ba om å få det fremlagt, men ønsket ble sabotert. En slik fremferd må en ha rett til å kalle smånsket.

For 20 år siden ble Quisling dømt og skutt for høyfor-

ræderi fordi han angivelig skulle ha forandret statsforfatningen med ulovlige midler, skjønt han ikke hadde rørt forfatningen. Påskuddet var at han hadde tenkt å lage et Næringsting og et Riksting.

Selv hadde disse folkene med ulovlige midler forlenget sitt stortingsmandat i 1939 med ett år. Og vel å merke et avgjørende år.

I dag vil disse partipolitikkerne påny forandre grunnloven og la Adenauer få lov å «skape norsk rett» som i sin tid Terboven, og overføre Norges suverenitet til Frankrike og Rheinland. Skjønt de omarbeider grunnloven til å bli en slags provinslov, så sier de freidig at dette ikke strider mot grunnlovens and..

Som i sin tid Terboven — —

Som lønn for grunnlovsforandringen 1939, fikk disse karerene et ubehagelig opphold i Storbritannia. — Men fordi Quisling raket kastanjene ut av ilden for dem, slapp de billig fra det.

Det fortelles at grunnlovsforandrerne satt meget redde borte i London, og ventet på folkets dom i 1945. Da de fikk beskjed om at den engelske propaganda hadde klart å skyve hele skylden over på Quisling, kastet de alt de hadde i hendene og reiste hjem til Norge for å sikre seg bein.

Men det kommende «demokratiske» statskupp kan komme til å bli dyrere for kupp-makerne.

A gi bort Norges suverenitet til en fremmed makt er ikke bare spøk, selv om de synes om seg selv at de er mange.

Det er nemlig én ting man bør merke seg. Tidspunktet

(Forts. side 7)

A. E. HEDEM:

Professor Castberg og de rettsstatlige prinsipper

Prost A. E. Hedem hadde 5. februar en ny oppsiktsvekkende artikkel i NATIONEN, som vi med forfatterens samtykke gjengir nedenfor:

Hr. redaktør.

Må det være meg tillatt ennå engang å få litt spalteplass i Nationen til belysning av hr. Castbergs uholdbare utredning av rettsoppgjørets problemer, målt på de rettsstatlige prinsipper. Som et nokså selvfølgelig utgangspunkt melder seg da følgende sitat fra hans nylig utgitte bok «Juridiske stridsspørsmål i Norges politiske historie» s. 61: «Men stort sett må man ha lov til å si at rettsoppgjøret foregikk under opprettholdelse av de rettsstatlige prinsipper og de frihetsideer som det norske folk kjempet for under krigen».

Som en skal se, kan det neppe være tvil om at professoren her tillater seg å gjøre et for ham beilelig utvalg både av nevnte prinsipper og av de forskjellige frihetsideer som større eller mindre grupper av det norske folk kjempet for under krigen.

Før krigen hadde professoren i sin Folkerett dosert følgende: «Nå for tiden møtes de mest stridende retninger i en prinsipiell anerkjennelse av det positive rettsstoff — traktater og sedvanerett — som bindende utgangspunkt for alle drøftelser av rettsspørsmål. (Uth. av meg).

Dette standpunkt må aner-

Den elastiske rettsfortolker Castberg, som i denne artikkel får sitt pass påskrevet av prost Hedem.

kjennes som et korrekt uttrykk for de rettsstatlige prinsippers krav til enhver rettsbehandling, om den skal kunne godtas som redelig. Under krigen var imidlertid professoren en tur over i London, og det kan vel neppe være vanskelig å glette seg til hva han var opptatt med der. For senere har han funnet det akseptabelt ikke alene at disse prinsipper ble befulgt «stort sett», men endog ble totalt fraveket og dessuten å godta som rettsnorm «de frihetsideer som det norske folk kjempet for under krigen».

(Forts. side 6)

Skal Adenauer nå skape norsk rett — —

Tidspunktet for en handling er meget viktig. I slutten av tredveårene var Tyskland ryggraden i Europas makt. Bildet viser Hitler på ferietur på Vestlandet i 1934 ombord i «Deutschland» sammen med bl. a. Reichswehrminister v. Blomberg. Bildet er hentet fra Chr. A. R. Christensens «Det hendte».

Hvem dro Norge inn i krigen?

Et sørgelig minne om 16. februar

Gjennom den «nøytrale» biskop Berggravs kongebesøk høsten 1939 hos Goering, Ribbentrop og andre tyske ledere, fikk England vite at Tyskland ikke ville dra Norge eller andre nordiske land inn i krigen. Tyskland så helst at disse land holdt seg nøytrale og ville respektere de skandinaviske lands nøytralitet.

Det er klart at England måtte utnytte denne verdifulle opplysning, og forbedret seg øyeblikkelig på å opprette egne baser på norskekysten. Det første forsøk på å sette seg fast i Narvik strandet på svenskenes nei, men planen for Trondheim, Bergen og Stavanger lå klar.

Den 22. januar 1940 lå alt så godt til rette, at Winston Churchill i en stor tale meddelte, at Storbritannia ikke ville tillate noen av de små land å være nøytrale i denne krigen. Dette ble øyeblikkelig meddelt også den forutseende norske regjering.

Men Norge skalv ikke i buksene for det. Riktignok hendte det atskillig i denne tid som var svært foruroligende både når det gjaldt nøytraliteten og sikkerheten, men det «etikettefor-svar» som skulle verne nøytraliteten og sikre landets frihet ble ikke styrket, tvertimot.

I februar ga regjeringen fritt leide i norske farvater sørover fra Bergen for det tyske hjelpeskipp «Altmark», som hadde fangne engelske sjøfolk ombord. Den 16. februar ble hjelpeskippet angrepet av engelske krigsskip utenfor Jæren og gikk derfor inn i Jøsingsfjord og la seg. Samme kvelden gikk den britiske destroyer «Cossack» inn i fjorden, drepte 7 av «Altmark»s manskaper og befri de engelske fanger.

Ved innløpet til Jøsingsfjord lå to norske torpedobåter da dette hendte. De kunne ha forsvart nøytraliteten og stanset «Cossack», men fikk fra regjeringen forbud mot å skyte. Churchill opplyste seinere, at det var han personlig som ga «Cossack» ordre om å bryte den norske nøytralitet.

Med denne hendingen i Jøsingsfjord ble det klart for Tyskland og hele verden at Norge ikke ville forsvare sin nøytralitet. Tyskland måtte innstille seg på den situasjon og revidere sine planer. Det kunne i den krig som var i gang ikke rolig finne seg i at England opprettet krigs-

baser på norskekysten og sperret Nordsjøen.

Fem dager seinere, den 21. februar, tilkalte Hitler en rekke eksperter og forela dem spørsmålet om hvordan dette kunne hindres. De tilrådet å komme engelskmennene i forkjøpet med å sikre seg norske baser. Og så var kappløpet om Norge i gang.

Den 2. april begynte England innlastning i Rosyth av tropper som skulle okkupere Norge, og to dager seinere seilte denne flåten mot sitt mål. Den 7. april sperret England med miner og krigsskip den norske kyst på tre steder, Vestfjorden, Hustadvika og Stadt.

Men den norske regjering mobiliserte ikke. I Bergen fikk marinen ordre om å ta opp utlagte miner, og kystfyrene sør om Bergen skulle slokkes, men ikke lenger nord. Hvorfor?

Tidlig på kvelden den 8. april ble telefonsambandet brutt mellom Oslo og Kristiansand. Der var da krigen mellom tyske og engelske skip i full gang utenfor Odernes og de var inne på norsk område. General Liljedahl så situasjonen så alvorlig at han på eget ansvar ga ordre til mobilisering over hele Sørlandet. Ordren ble øyeblikkelig fulgt av hver eneste mann.

Kl. 11 om kvelden ble telefonsambandet med Oslo gjenopprettet. Generalen ga da beskjed om at han hadde satt i gang mobilisering, men fikk omgående pålegg av regjeringen om øyeblikkelig å tilbaketrække mobiliseringsordren. Det ble gjort.

Fire timer seinere var de viktigste norske byer besatt av tyskerne.

Den 9. april var kaptein Lars Rosmo sjef for luftforsvaret på Kjeller og slo tilbake alle tyske angrep og reddet dermed regjeringens og stortingets flukt. I 12-tida samme dag fikk han telefonordre om å innstille forsvaret. — Nei, hvorfor, spurte han, vi er fullt kampdyktig. Ordren ble gjentatt. — Den ordren forlanger jeg å få skriftlig, sa kapteinen. Litt før kl. 1 den 9. april fikk han skriftlig ordre fra regjeringen om å innstille ilden og kapitulere. Ordren måtte følges og de norske kapitulerte med stor honnør fra tyskerne.

Dette var Norges nøytralitet og forsvar i 1940 slik som regjeringen dirigerte den.

I Nürnbergprosessen vitnet generalfeltmarskalk Kei-

Norges matforsyning

Jon Sundby skriver i Aftenposten nr. 48 — 1962 bl.a.: «— At de nevnte land legger så stor vekt på beredskap med mat synes jeg bør gi oss den sterkeste grunn til ettertanke, all den stund vi i vårt land både er langt mindre selvforsynt med mat enn de og alle andre land på siden av Sveits, og dertil lettere vil kunne avstenges for tilførsel lettere enn Sveits. I følge den offisielle landbruksnevnd manglet vi før krigen — i 1939 — 58 prosent på å være selvforsynt med mat, og i 1959 62 prosent. Det går altså den gale veien, og nærmer seg raskt at vi bare produserer 1/3 av den føde vi trenger. Allikevel tales det lettsindig om at vi nå fremover må regne med lavere jordbrukspriser og dårligere lønnsomhet, hvorved det jo sikkert må bli sterkt synkende matproduksjon.

De nevnte tall er ikke bare teoretiske. De underbygges ved hard virkelighet, nemlig ved — som daværende rasjoneringsdirektør Schei opplyser — at vi under siste krig fikk tilført ca. 40 prosent av vår snaut tilmålte mat, vesentlig fra Polen og Ukraina. Hvordan det ville gått oss uten denne tilførsel kan gi adskillig grunn til ettertanke, synes jeg.»

Daværende rasjoneringsdir. Schei skriver i St.meld. nr. 37 — 1945/46, s. 22: «Den 1. juni 1941 hadde vi brødmel for 72 dagers rasjonert forbruk, og den 1. april 1942 for 43 dagers». I slutten av mars s. å. fikk minister E. Blehr etter hård pågang på RK. et fly til Berlin og ordnet — med korn- og fettimporten for resten av okkupasjonen. (Se s. 19 i «§ 104», ved Forbundet for sosial Oppreisning).

tel: — Hvis Norge hadde forsvart sin nøytralitet ville vi ikke tenkt på å besette landet. Og generalstabssjef Jodl vitnet: Hvis Norge hadde mobilisert ville vi ikke forsøkt landgang der.

Hvem var det så som dro Norge inn i krigen?

S.

TANNLEGE MAAMOEN

Hansteensgt. 2

Tlf. 44 43 33

ANNELISE PAROW

TANNINNSETNING

Trondheim

Gisle Johnsonsgt. 5 - v. Lademoen kirke - Voldsminde

Tannlege

MARTIN KJELDAAS

Hansteensgt. 2

Tlf. 44 75 54

Bergs Assuransebyrå

ALT I FORSIKRING

Arbiens gt. 1 — Tlf. 44 49 94

Et alternativ

Sigurd Lyngstad skriver i nr. 2 av «Folk og Land»: «Alternativet som er falle ut — det tredje». Jeg er ikke i tvil om at det Lyngstad her skriver er riktig, sett fra hans side og helt subjektivt. Men jeg synes det er for «trangt».

Saken er vel den at Norge i øyeblikket svært godt kan eksistere uten andre; men på den andre siden er vel spørsmålet — hvor lenge?

Den tekniske utvikling, og den siste krig har ført Europas folk nærmere hverandre. Om det nu er den gruppen som kjempet mot oss i vest, eller vi som kjempet i øst. Var vi ikke i «Nordland», «Viking» eller «Germania» sammen med kamerater fra hele Europa, og vi lærte å akte hverandre — ja mange av oss ble europeiske nasjonalister, slik som jeg.

Eller Legionen, hvem av oss husker ikke frontavisen vår på 3 språk, for hollendere, flamer og nordmenn. Ikke langt vekk fra oss kjempet kamerater fra «Den blå Legion» ved Ilmensjøen. Temperamentene var forskjellige, men vi var dog ett fellesskap. Vi var forenet i en felles kamp mot kommunismen, men vi var også forent i en felles kamp for frihet, orden og rett; for den europeiske kultur. Litt etter hvert forenet, for all del «Nordland» og de andre divisjonene seg til å bli europeiske divisjoner, og det var en av de ting som vi tok med heim — eller i emigrasjonen.

I dag kommer Europa seg, økonomisk og nasjonalpolitisk nærmere, selv massene innser idag at den eneste veg vi har å gå, er et fellesskap. Skal vi kunne stå for et kommunistisk angrep, eller hindre et slikt, er det kun mulig i et fellesskap. Det er de nasjonale krefter i et folks oppgave å verne om vår egenart. Ikke å være imot et fellesskap.

Vi ville et storgermansk rike, hvor hvert folks egenart og nasjonale rett ble bevart og beskyttet.

Idag rekker det ikke lenger. Vi tapte krigen. Konsekvensen kan ikke være «å stå ved siden av», konsekvensen er etter min mening å redde, det vi redde kan. Rød er død — det forstår folket, takket være vår oppklaring under krigen, og det vet vi. Nettopp derfor er det vår oppgave å kjempe for den frihet vi har som enkeltpersoner og det som kan reddes av nasjonens frihet. Det går idag ikke bare om nasjonens frihet, den frie hvite manns eksistens er i fare. Denne frihet og eksistens kan etter min mening ikke vernes dersom vi stiller oss utenfor fellesskapet. Vårt folk kan ikke sitte heime for å dø i sotteseng. Det er vi ikke bare vår familie, men også vår rase skyldig. Europa

er endelig et mål og et ideal for vår ungdom som har utsikt til å lykkes; og det er med friheten og kulturen en forpliktelse overfor våre fjerne kamerater.

Kampfelle Lyngstad, den trauste, ja en gjev bonde på norsk jord, mener at fellesskapet er selvmord. Det er et rent norsk hjerte som skriver dette. Men har kampfelle Lyngstad sett saken også fra mitt synspunkt? Det er sårt, men det er etter min mening ikke mulig for en bonde å leve i et kommunistisk land; og det er det jo russerne vil. De vil dele fellesskapet, ja de blir til og med en tid, så lenge det passer, nasjonale. Hva sier vi: når fanden ingen annen utvei ser, blir han nasjonal, og taler mot fellesskapet for å fange nasjonale krefter opp. Jeg tror Lyngstad ser det hele bare fra bondens side. Jeg tror forresten at bonden står seg godt i Norge i fellesskapet. Det er galt å gå ut fra Mellomeuropas agrarforhold når det gjelder Norge. Fellesskapet er til fordel for by og bygd. Den norske bonde vil på grunn av landets beliggenhet aldri kunne settes utenfor, og kjøpekraften i byene vil stige med en sund industriell produksjon, takket være fossekraften vår, og andre naturbetingede fordeler som Norge har.

Vår nasjonale ungdom går en stor tid i møte som kulturbærere, sammen med Europas ungdom verner de Norge når de verner Europa. Det første skritt innenfor eller utenfor fellesskapet må for den nasjonale kjemper være et skandinavisk fellesskap. Nordisk Riksparti vil et skandinavisk fellesskap, et skritt videre og en solid framtidsutsikt ligger foran oss: Et forenet Norden kan innenfor Europa med største ettertrykk ivareta Nordens interesser.

De ville være et tungt lodd i Europas vektskål.

«Det er ikke vårt Europa», blir det ofte sagt. Jeg tror at nettopp i fellesskapet vil de nasjonale krefter med et felles, og for den enkelte nasjon avpasset sosialt og kulturelt program, ha store muligheter i kampen mot plutokrati og kommunisme.

Hünre, Tyskland, 26. januar 1962.

IVAR HJORT SVENDSEN.

NY ISME?

I Russland har en gjennom vel så tredivde år hatt mange slags ismer, kommunisme, trotskisme, stalinisme og revisjonisme. Nå har en tydeligvis fått en ny: krustsjävinisme.

Arkitekt

HUSTAD

Bærumsv. 5, Ø. Ullern
Telefon 55 61 29 - Oslo

FOLK OG LAND

UAVHENGIG UKEAVIS

Redaktører:

ODD MELSOM, ansvarlig
ALEXANDER LANGE

En nasjonal linje

Utenriksminister Lange har gitt stortinget en ny utenrikspolitisk orientering, og forsvarer fremdeles den vannviddspolitikken han står som eksponenten for, og som nå holder på å manøvrere oss inn i Fellesmarkedet.

Det skulle være overflødig å understreke at vi som bærere av Nasjonal Samlings politiske syn ikke er mindre anti-kommunistisk innstillet enn for eksempel de gamle marxister i Arbeiderpartiet! Vi kan derfor naturligvis med glede og med de beste ønsker om hell og fremgang se på at det kontinentale Resteuropa søker å samle sine krefter både militært og økonomisk til forsvar mot en russisk aggresjon, og at det får støtte av USA i disse bestrebelsene. Hvis man også søkte å mobilisere de moralske krefter, for eksempel ved definitivt å kaste krigsløgnen og krigstidens propaganda på dyngen, ville det være så meget bedre.

Men her skiller vårt syn seg også diametralt fra offisiell norsk utenrikspolitikk. Fordi vårt syn er nasjonalt i sin grunnvold, mens Arbeiderpartiet & Co.s bakom alle fraser fremdeles er internasjonalt som i gamle dager.

Vi er heller ikke nødt til å bygge på den historiske løgn om det «nøytrale» Norge som ble så skammelig overfalt trass i sin nøytralitet. Mens de som fabrikerte løgnen har måttet gå den tunge vei den anviste dem og velge en politikk som i hele sitt opplegg og i sin konsekvens er direkte selvmorderisk.

Norge ligger ikke på Kontinentet i en sluttet storblokk av stater. Vi er i samme strategiske stilling som Finland og Sverige, en stilling som dikterer nøytralitet for enhver pris og som eneste redning i en konflikt hvor Russland er innblandet. Det kan være vel og bra å delta heltetmodig som forpost i det antikommunistiske korstog ledet av USA, men mere nasjonalt og mere ansvarsbevisst er det å følge Finnlands og Sveriges linje: først og fremst å redde de nordiske land fra undergangen.

Om Norges sympatier er fast forankret hos den ikke-røde del av Europa — slik som den også er det i Sverige og i Finland — så hører vi med vår utsatte strategiske beliggenhet like avgjort ikke hjemme i en krigsblokk rettet mot Sovjetsamveldet.

Det er naturligvis forståelig at mange til å begynne med trodde på beskyttelse av de amerikanske atombomber dengang bare USA hadde slike bomber. I dag er de ingen beskyttelse lenger hverken for oss eller andre, men en direkte fare for alle, noe USA også ganske riktig har tatt konsekvensen av.

For situasjonen nå er utvilsom slik som vår utenriksminister ifølge DAGBLADET's gjengivelse sa i sin orientering, at atomkrig i dag ikke lenger er aktuell politikk. I stedet «bygger man ut NATO's konvensjonelle styrker for på den måten å søke å unngå at selv lokale konflikter skal utløse den utslettende atomkrigen».

Den som tenker seg litt om må forstå at slike ord er selve skriften på veggen over en forfeilet utenrikspolitikk. For det utenriksministeren sier er jo ganske enkelt dette forferdelige, at vel skal vi fortsatt eksponere oss selv som deltager i en eventuell krig mot Russland, men hvis det av den grunn skulle bli en «lokal konflikt» om Norge eller nordisk område, så henvises løsningen til å skje med konvensjonelle våpen, slik at USA kan unngå krigens redsler. For statene på Kontinentet, som har muligheter for gjen-sidig hjelp, kan det kanskje være håp i en slik lokal krig med konvensjonelle våpen, men alle sakkyndige vet at for Norge finnes det overhodet intet. Vi er utlevert til vår skjebne og til den løsning USA og Russland finner frem til når det foreligger en fullbyrdet kjennsgjerning, slik at Norges undergang ikke «skal utløse den utslettende atomkrig».

HJELPEN TIL U-LANDENE

I «Farmand» klipper vi: Guineas 39-årige statssjef Sekou Touré har nylig plasert en bestilling hos Wegmann & Co. i Kassel på en salong-jernbanevogn med sammenleggbare dobbeltseng. Da presidentens personlige ønsker er meget luksusbetonte — salongvognen skal holdes i grønt, gult, rødt og sølv — vil byggingen ta omkring 8 måneder. I denne vogn skal Sekou Touré reise omkring på Guineas 622 km lange jernbanenett.

Som herren, så hans tjener. En av Toures ministre bestilte forleden 5 Mercedes-biler til personlig bruk, og en annen minister ga nylig en av Paris' dyreste skreddere i oppdrag å sy 25 dress-er. Korrupsjonen i Guinea har aldri vært større enn nu.

Elfenbenskystens president Houphouët Boigny bygget i republikkens første år et president-palass til 70 millioner kroner. Bygningen ble oppført i italiensk marmor og er utstyrt med air-condition-anlegg. 300 personer får plass ved presidentens gjestebord, hvor de inntar måltider på gulltallerkener med gullbestikk. Feiringen av republikkens 1-årsdag kostet omkring 20 millioner kroner.

All denne flotthet gjorde president Tubman i Liberia rastløs. Nu bygger også han seg et palass, som beregnes å ville koste vel 84 millioner kroner. Det vil blant annet inneholde en atom-sikker luksusbolig for presidenten og hans familie.

Regjeringen i Ghana arbeider for tiden med et årlig underskudd på ca. 560 millioner kroner. President Kwama Nkrumah holder på med å bygge seg en privat residens for 5,5 million kroner, hvilket kanskje ikke er meget i forhold til de andre luksusbygningene. I Accra arbeides det i tre skift på anlegget av «den sorte stjernes borg», som vil koste 20 millioner kroner. Der skal Nkrumah stå under en triumfbue og overvære troppe-parader.

Vi vil ikke at Norge skal gå under som prøveslagmark i en krig med konvensjonelle våpen. Vår linje er en nasjonal linje, faktisk den eneste nasjonale, logiske og selvfulgelige i dette land: Vi vil at Norge skal gå ut av NATO, at det skal gå i forsvarsforbund med Sverige med fast vilje til å kjempe til alle sider for vår nøytralitet, at vi ikke skal delta i den økonomiske utbygging av NATO gjennom Fellesmarkedet, som forøvrig også på andre områder er nasjonalt drepande, og at vi skal vise den største forsiktighet med deltagelse i det halv-kommunistiske internasjonale samarbeide for eksempel i FN og i det hysteriske skrålet om økonomisk bistand til å bygge opp svarte stater som er desidert til å bli den hvite manns fremtidige fiender og konkurrenter i kampen for tilværelsen.

Oversikten over «rettsoppgjøret»

Vil ikke foreligge trykt før tidligst 1. mai.

Komiteén som har tilrettelagt og bearbeidet materialet fra landssvikoppgjøret i Norge har i disse dager sendt sin innstilling til trykning. Det er blitt et dokument på omkring 700 sider, og det vil bli lagt til grunn for en stortingsmelding om rettsoppgjøret, opplyser den faste sekretær i komiteén, Jakob Walnum, til Aftenposten. Når man ser bort fra de saker som ble henlagt, viser arkivene at 54 241 personer var under rettsforfølgelse for landssvik, og ca. 20 970 personer fikk dom, mens i alt ca. 27 940 personer vedtok forelegg.

Komiteén har sett det som sin oppgave å tilrettelegge alt materiale som knytter seg til landssvikoppgjøret og legge frem fakta som kan bidra til en bred vurdering, sier sekretær Walnum videre til bladet. Det var stortingsmann John Lyng som i sin tid anmodet om en tilretteleggelse av materialet, slik at Stortinget kunne få seg forelagt en melding.

I sin innstilling har komiteén tatt med bl. a. alle tall til belysning av oppgjørets om-

te stjernes borg», som vil koste 20 millioner kroner. Der skal Nkrumah stå under en triumfbue og overvære troppe-parader.

Et kapittel for seg er flyselskapene i Afrikas nye stater. De nye styrene er av den oppfatning at det er absolutt nødvendig for landets og deres personlige prestisje å ha et nasjonalt flyselskap. Da det knapt finnes flykyndige afrikanere, drives samtlige av disse flyselskaper av europeere og amerikanere. I Ghana går «Det Ghanesiske Flyselskap» med et daglig tap på ca. 100 000 kroner. Nkrumah kjøpte inn 8 Iljusjin-maskiner i Moskva. De er altfor store og helt uegnet for afrikanske forhold. Det Ghanesiske Flyselskap må ha en russisk-kyndig tolk i hvert fly, da hele besetningen er russisk, og alt etter-syn og alle reparasjoner må utføres i Sovjet-Samveldet.

Her hjemme, som i Vesten forøvrig, brukes det enorme beløp på «hjelp til u-landene». Pengene er enten samlet inn ved frivillige bidrag eller bevilget av statsbudsjettet. Diktatorene i negerrepublikkene — de kaller seg selv «demokrater» — har ingen vanskelighet med å få disse millionene til å rulle.

fang, en oversikt over lovregler som kom til anvendelse, litteratur omkring oppgjøret, angrep, og i det hele tatt den offentlige diskusjon omkring det. Komiteén gir derimot ingen kommentarer til sitt materiale, men har beflittet seg på utelukkende å fremlegge fakta.

Innstillingen viser videre i tillegg til de tall som er nevnt, at 1445 ble frifunnet. Av de 27 940 som vedtok forelegg gjaldt det for ca. 2890 personers vedkommende frihetsstraff.

Når det gjelder soningsprosenten, viser det seg at de aller fleste dømte bare sonet en brøkdel av sin straff. Soningsprosenten blir også mindre etter hvert som straffens lengde tiltar. Som eksempel kan det nevnes at for dem som fikk dommer på over 8 år, var soningsprosenten fra 30 til 50. Ingen av disse sonet altså i virkeligheten mer enn halvparten av straffen.

Den 1. januar 1952 var det 110 personer som fremdeles sonet straff etter landssvikoppgjøret, mens det pr. samme dato 1958 ikke var noen tilbake. Dette er tross alt ikke mer enn 13 år etter frigjøringen. Det er også ganske interessant å se at bare 110 personer satt i fengsel syv år etter at krigen var slutt.

I alt ble 30 personer idømt dødsstraff i landssviksaker. Av dommene ble 25 fullbyrdet, en av de dømte avgikk ved døden og fire ble benådet. Av de 15 dødsdommer i krigsforbrytersaker ble 12 fullbyrdet, mens en person begikk selvmord og to ble benådet.

Ved henvendelse til komiteéns faste sekretær, Walnum får FOLK OG LAND opplyst at siste del av innstillingen først i disse dager er sendt trykkeriet og at innstillingen neppe kan foreligge derdigtrykt før tidligst bortimot 1. mai.

Om saken da kan komme opp i stortinget før ferien er kanskje tvilsomt, hvis man da ikke vil sørge for at denne viktige men nok ubehagelige sak blir behandlet på fallrepet da stortingsmennene står der så å si med kufferten i hånden. Det er jo et gammelt politisk trick.

Årsmøte i A/L FOLK OG LAND

holdes på kontoret i Kierschows gt. 5, Oslo, fredag 23. februar kl. 10,30.

Andelshavere innkalles til å møte personlig eller med skriftlig fullmakt til en annen andelshaver, eller et styremedlem.

Til behandling foreligger bl. a. regnskapet for 1961 og valg.

Olaf Holm,
styrets formann.

Dødsdans i Prag

En roman om pragerrevolusjonens dager
i 1945

av OLGA BARÉNYI

(Oversatt av ODD MELSOM)

XIII.

På Masaryk-jernbane- stasjonen

Da inspektøren kommer tilbake fra telefonboksen, sitter piken fremdeles på benken i venteværelset. Den lille hatt med sløret bærer hun ikke lenger, den har inspektøren krøllet sammen og kastet uti det skitne vann etter å ha presset den gjennom kanal-gitteret. I det mørkerøde hode-tørklæ, som egentlig er skjerfet til hennes ledsager, skimrer det hjerteformede ansikt snehvitt. Slik påkledning ser man ikke mer, hun har på seg en grå vad-melskappe med dype lommer. Det er en fremmed kappe, hun har ikke set den før, men den er vid- underlig bløt og varm. Man ville gjerne stikke de kolde hender langt, langt ned i lommene for å begrave dem der, men det går ikke. I høyre lomme er den hvite lille tasken med sølvinitialene og i den venstre de forfalskede legi-

timasjonspapirer for Helena.

«Så, nå er det gjort. Deres søs- ter forstod straks,» sier inspektø- ren og setter seg ved siden av henne. «Og De er heller ikke dummere enn Helena. Masaryk- jernbanestasjonen er i øyeblikket det sikreste sted i hele Prag. El- ler hadde De fått et vink om at De skulle komme hit?»

«Ja», nikker piken og stikker hendene i kappeermene. Den høyre i det venstre og den ven- stre i det høyre.

«Fra hvilken gruppe?»

«Fra Theresienstadt. Fra ghetto.»

«Fra gruppen Jaffa?»

«Nei. Fra min mann.»

«Jaså, SS altså?» Komisk, man kan med beste vilje ikke forestille seg dette barneansiktet gift.

«Nei. Min mann er jøde.»

«Hva for noe? Hold opp med de dumme vitsene. Deres søster er jo sekretær hos den tyske po- litipresident!»

Piken smiler. Eller nei, hun — nei, hun gråter ikke.

«Vi er skilt. Men han har skre- vet til meg. Han kommer. Hit. Jeg er på stasjonen hver dag.

To gamle kvinner kommer inn i venteværelset. Med bøsse og kost. Den ene feier gulvet, den annen tørker av benkene med en klut. Hvert ord de sier gjentar den tomme sal med et drønnende ekko. De snakker om en film de vil gå å se på idag. Deretter om en kvinne som har skaffet seg ge- bliss.

Piken reiser seg og rekker in- spektøren hånden. «Jeg går ut på perrongen nå. Jeg takker Dem og — godnatt! Nå, det er sant, kappen må jeg — —»

«Den kan De gi til Deres søster. Hun vet hvem den tilhører. De trenger den fremdeles. De skjel- ver jo av kulde. Og dessuten, jeg går ikke ennu. Kom her, jeg skal følge Dem.»

Perrongen med den skitne him- ling av glass lignet et lager. Kuf- felter, esker, ryggsekker, gråten- de barn, sovende barn, apatiske kvinner, fortvilede kvinner. Det er flyktninger, rikstyskere som al- lerede i ukevis har vært på flukt for den røde hær. Tsjekkiske jernbanefolk står rundt omkring og røker. De er i tjeneste, men det går ingen tog. Kanskje imor- gen tidlig, svarer de likegyldig. Man spør imidlertid om og om igjen. Alle vil gjerne avsted, skjønt ingen har noe mål for reisen. Når man reiser kan man innbille seg at man dog vil komme hjem et eller annet sted. Men man ven- ter, man må vente, og det tru- ende, det forferdelige venter ikke.

Inspektøren baner vei for pi- ken. Der sitter en kvinne, tullet inn i et teppe. Man ser at hun er høyst fruktsommelig. På bare jorden sitter hun mellom skin- nene. Ganske alene blant tusener av ukjente. Ingen storker på veg- gen, ingen seng av silke og knip- lingen. Og de der i Alcron, de pludrer og ler. Naturligvis må det slik være, naturligvis måtte man spille komedien med den falske Helena og politipresidenten, som angivelig sjelerolig reiser hjem. Den ekte Helena var i mellom- tiden i kringkastingshuset i et møte i styret for en tsjekkisk motstandsgruppe, som siden igår kaller seg «Den sorte ørn». Akja, det er det viktigste vi trenger nå. Høyttravende, vakkert klin- gende navn, sorte ørner, hvite ør- ner, unge falker, gruppe Moskva, gruppe Dukla, gruppe Jan Hus.

Hans Egede-Nissen:

SFINXENS GÅTE

1940 satte et punktum for denne falskspillers videre meritter innenlands.

Videre dirigerte han Norsk Telegrambyrå og dermed ny- hetsformidlingen i vårt kjære forførte fedreland i mange år. Her var han en effektiv stopper for sann- heten om hvorledes de virke- lig skyldige for Hitlers po- litiske seir i Tyskland i 1933 var, ikke som påstått Hitlers magiske veltalenhet, men det var kort og godt Versaillesdiktatets fedre, deriblant Clemenceau, Wilson, Lloyd George, Poincaré og bankhusene Rotschild, War- burg etc., d. v. s. de beryktede 300 anonyme ledere i gang- sterkapitalens erinde. Som vi vil huske var det den kjente tysk-jødiske industri- leder Walther Rathenau som i et svakt øyeblikk i 1920 røbet hvem de egentlige hø- vedsmenn er som verden er belemret med i det tyvende århundre, denne pest som er verre enn svartedøden opp- høyet i annen potens.

C. J. Hambro ble, etter opprinnelig å ha vært mot- stander av Versaillesgang- sternes seierherreforbund, som var et garantiselskap til voldsfredens opprettholdelse til evige tider, den samme Hambro ble naturligvis inn- fanget av det samme koteri, som i djevelskap laget hele Tyskland om til en straffe- koloni, en konsentrasjons- leir, den rene franske djevele- øy — et forhold som var forutsett å skulle vare til 1988.

I Genf ble han mer og mer fremmed for norsk, nasjonal tankegang. Han ble verdens- borger av gemytt og format, en fortolkernes keiser på selvets fundament, for å site- re Henrik Ibsen.

Det er betegnende for den overstatlige, internasjonali- serte og hjernevaskede Carl Joachim Hambro at denne såkalte «høyrefører» i 1933 på vei til Genf i København, da nyheten om Devolds ok- kupasjon på Øst-Grønland — som til da hadde vært

(Forts. side 5)

På bakveggen brer den korsfestede sine armer ut — —

Den utrettelige talemaskin Hambro i sving i Stortinget i tredve- årene.

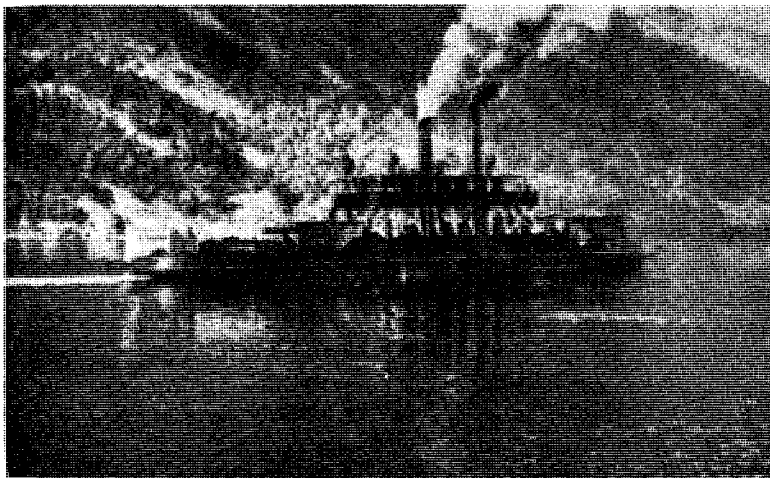
En artikkelserie av Alexander Lange:

Dramaet på Syrebekkstøylen

**Feilaktige dommer for «drap»
som må revideres**

V.

**SENKNINGEN AV JERNBANEFERGEN «HYDRO» SOM
LAGMANNEN TREKKER INN SOM FELLEDE MOMENT
I LOGNVIKSAKENE: JOHANS MATTE VITE AT DET VAR
SAMME SLAGS UANTASTBARE PERSONER. SOM OPP-
TRADTE PÅ SYREBEKKSTØYLEN.**

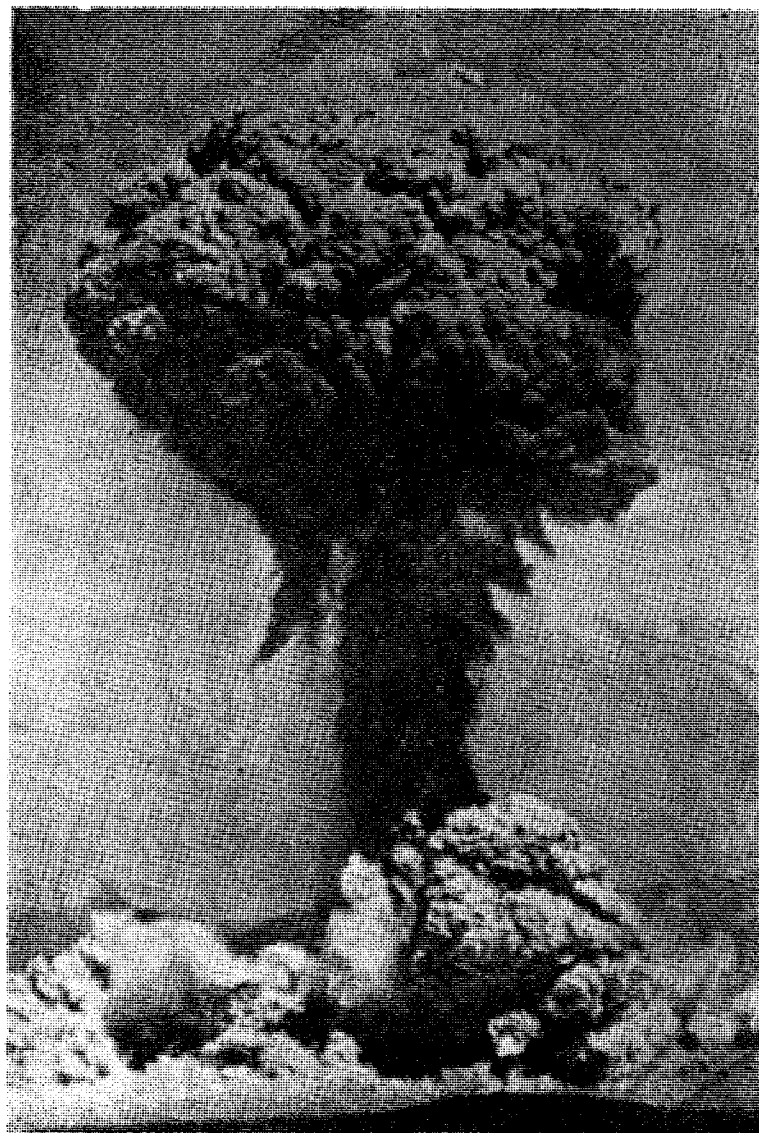
«Hydro» med 50 mennesker og 11 jern anevogner ombord, delvis inneholdende kullut med 1—2 pct tungtvann senket med tidsinnstilt bombe på Tinnsjøen på det dypeste mellom Rusgrend og Busnes 20/2 1944 — planlagt av Knut Haukelid, utført av ham, Odd Sørli og Knut Lier-Hansen. Blandt de redede var Arvid Fiadmoe, som nu dirigerer «Don Juan» og universitetslektor Bjarne Berulfen. Ca. 18 omkomne, hvorav flere barn.

Forts. fra nr. 3.

Når en slik fremstilling etterpå skrives om en bevisst eller ubevisst rettslig og faktisk fortrenkning av det for lagmannsretten foreliggende grunnlag, for av politiske grunner å ramme brødrene Lognvik — så må man stadig holde seg for øye den fordommende psykose som dengang bestemte dømmende personer, som ingen innsats, kanskje, hadde gjort for sitt land da det knep?

I dag er det således lett å få øye på at dommen bygger på uriktige vitneprov fra minst to, og «teorier» fra en som selv hadde forsvar behov, politifullmektig Christian Owe, på politisk sympati og antipati, og blant annet på en eiendommelig rettsbelæring av lagmannen, Børre, hvor han hevder blant andre gale ting — som man vil ha sett — at Johans Lognvik måtte vite at han forgrep seg på slike uantastbare som i moderne norsk strafferett kalles «sabotører» — slik forstår jeg herr lagmannen, som henviser til sabotasjen i Rjukanområdet. Vi må derfor se på denne avskyelige, prisbelønnede udåd — den lumsk senkning av jernbanefergen «Hydro» på Tinnsjøen søndag 20. februar 1944. Det er nødvendig, da dommerens henvisning til «bedriften» er dominert av glemsel for den avsky denne skrekkelige, u-nødvendige og ukrigerske handling vakte hos jevne mennesker, som ikke skulle komme seg opp på politiske konjunkturer.

Man må holde seg for øye at de falne på Syrebekkstøylen, Tronstad og Syverstad, er delaktige i Rjukanabotasjen. Knut Haukelid forteller om Syverstad at denne tok seg meget nær av senkningen. Einar Skinnarland (Forts. side 8)

Er atomprøvene utryddelseskrig mot de nordiske folk?

Fantastisk, men ikke utrolig påstand av vitenskapsmann

I det tyske tidsskrift «Suchlicht» finner vi gjengitt en samtale som en av tidsskriftets venner har hatt med en vitenskapsmann som nyter internasjonal anerkjennelse som sovjetkjenner. Han er kommet til den forferdende slutning at de angivelige «atomprøver» ikke er forsøk, men vel planlagte krigshandlinger. Hans mistanke høres i første øyeblikk fantastisk ut, sier tidsskriftet, men den hviler på pålitelige informasjon. For egen del vil vi føye til at det også drives atomforsøk borte i USA og at det muligens kan være en sammenheng her ut over de fronter man vanligvis forestiller seg. Iallfall er den gjengitte samtale av interesse for den som leter etter de virkelige trådtrekkere, personene bakom det som skjer. Vi gjengir den derfor her i oversettelse:

«Herr doktor! Tillater De noen spørsmål i tilknytning til det område som Deres livsverk er viet. Hvorledes bedømmer De på grunnlag av Deres informasjon de sovjetiske atomprøver?»

«Det dreier seg ved disse kjernevåpen som er bragt til tenning på europeisk grunn ikke lenger om prøver. Vi har her å gjøre med gjennomføringen av en plan, hvis forberedelse etter hva vi antar begynte med et møte på transuralsk grunn i året 1951, altså for over 10 år siden. Dengang bestemte Sovjetsam-

Er det noen som trekker i trådene bak de røde tsarer i Sovjet-samveldet også?

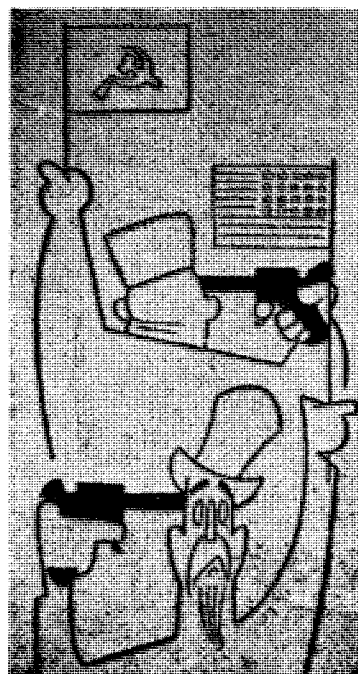
veldets førerskipt seg for en ny slags biologisk krig, som skulle føres til fullstendig lammelse av motstanden hos den fri verden uten krigserklæring og uten hensyn til folkene innen det sovjetiske maktområde.

Det ville være en feiltagelse av Vesten i denne forbindelse å tale om en «utpresning». Det dreier seg for den sovjetgruppe som er kommet til makten ikke lenger om erobring av landområder eller posisjoner. Selvsagt er den til enhver tid rede til å innkassere disse samtidig som en bifortjeneste av Vestens nervesammenrødd, om ikke annet så fordi slike trekk på sjakkbrettet i den offisielle verdenspolitikk er glimrende til å skjule den egentlige målsetting. Således er den sovjetiske strategi ikke særlig interessant hverken i Laos eller i Berlin. Men de egner seg jo begge ganske godt til å drive trekk på trekk-forretning på det offisielle plan, mens samtidig femtekolonnen bringes fullt til innsats.

Jeg mener dermed blant annet den publisistiske virksomhet til ledende USA-kretser, som til enhver tid er rede til å skjule virkningen av megatonnbomber og som

avledningsmanøvre å istemme et takknemlig jubelskrik når en sovjetfunksjonær i Berlin imellom ikke argumenterer med maskinpistolen. Mr. Hunter, sjefen for den indre sikkerhet i USA kalte i senatet denne krets for Sovjets påliteligste hjelpere. Også i denne formel ligger det en feiltagelse. Disse gentlemen er ikke bare hjelpere, men medlemmer av den handlende sovjetiske gruppe, hvis mål er en raseødeleggelseskamp som verden ikke har sett maken til.»

(Forts. side 7)

To gjenværende «store»

HUSK BLADPENGENE!

Sfinxens gåte —

(Forts. fra s. 4)

ingenmannsland — kom, sa de herostratisk beryktede ord: Jeg er glad jeg ikke er i Oslo nu.

Og såvidt erindres var han akkurat da også formann for den norske seksjon av foreringen «Norden», som i høy grad savnet det nordiske innslag etter hva Knut Ham-sun mente.

Efterhvert utviklet så Carl Joachim Hambro seg til politisk snakkemaskin med en trettende taletrengthet, som det het i en rapport fra Genf.

Han ble bestevenn med hele kostebinderiet av internasjonale eventyrere som hadde noe å hole i Genf. Man kunne levere en hel bok med biografier av disse kongressdansende rotter. Jeg avstår fra det. Han nådde da også høyest opp på pyramiden da Litvinov, den forhenværende bankrøver, måtte kapitulere etter Russlands umotiverte overfall på Finland i 1939. For da ble Carl Joachim Hambro Litvinov's — bankrøverens — efterfølger, som det såkalte Folkeforbundets president.

Her hjemme var han for-innen blitt en nokså om-tvistet politisk størrelse på grunn av det statskup han satte iscene ved å føre hele Stortinget utfor stupet da han fikk det til å vedta hans grunnlovsforslag om fireårlig storting. Da ifølge paragraf 97 i Grunnloven en lov ikke kan gis tilbakevirkende kraft, var altså stortinget ifølge konstitusjonen ikke lovlig konstituert og heller ikke beslutningsdyktig i 1940. Som enstemmig valgt stortings-president i denne ulovlige sesjon, hadde i realiteten Hambro usurpert en hitlersk makt over stortinget, den gang.

Det er lett å forstå hvorfor Hambro med stortingets hjelp begikk statskupet i stortingsperioden. Allerede i 1936 hadde Churchill annon-sert den kommende storkrig mot Tyskland, og Hambros intime forbindelser i England hadde nok i tide gitt sine vink om fremtiden, sin prognose av tilstanden i Europa. Dertil fikk Hambro som president i det såkalte Folkeforbundet alle de «inside informations» som var nødven-dige. Det som det gjaldt var for Hambro å ha et lydhørt og ydmykt storting, som lyst-ret «His Masters Voice». Hva det på få unntak gjorde til gagns. Og Hambro spilte på sitt politiske instrument som den øvede eksekutør han må sies å være. Det er den eneste ros som kan bevilges.

Selvfølgelig var han også valgt til å sitte i utenriksko-miteen og selvsagt ble han straksens formann der.

Dr. Scharffenbergs Aktstykker som er referat av denne utenrikskomites mange møter vinteren 1939—40 er vitnes-byrd nok om Hambros evner som tryllekunstner til å pal-mere kaninene, til å hjernevaske den seige, langsomt re-agerende Ola Nordmann, som representerer «folket» med tykk kakuminal «I» i det ulov-lig sittende storting.

Ikke underlig at den samme Carl Joachim Hambro ble be-styrtet da han post festum etter å ha deltatt med liv og sjel i ødeleggelsen av Europa på engelsk side, fikk vite at Høyesterett 1942, d.v.s. de av-gåtte sådanne, i plenum had-de eraktet at det storting i hvis midte Hambro satt som president, etter Europas full-stendige ødeleggelse med Hambros hjelp ikke kunne lovlig inkalles i 1945 etter den såkalte frigjøring.

Vedtaket i Høyesterett gikk jo på tvers av Hambros tas-kenspiilerkunster. Her måtte handles. For vel hadde Ham-bro vist i praksis at som lon-doner-nordmannen sa: — «Grunnloven er jo bare en tom klisje», da han grunn-lovsstridig forandret tingpe-rioden. Men det er ikke sam-me rett for Løke som for Tor. Akkurat det ja.

Ambassadør Einar Maseng skriver i sin bok følgende: Da den norske regjering etterat den annen verdenskrig var kommet igang begynte å føle seg truet og å tenke på be-skyttelse og forsvar, regnet den med å erholde dette hos sjømakten (England) — hos den stormakten som for sin krigføring hadde bruk for å krenke Norge! Det ble med andre ord bukken som ble satt til å passe havresekken. Og den bukken foret Hambro så godt han kunne ved å hjernevaske det norske folk med sin trettende og umåte-lige taletrengthet. Det er nemlig mulig å forgjøre et helt folk med ord hvis betyd-ning kun få forstår. Derfor kom da også Norge på fell-side i kampen om Europas to-tale ødeleggelse — akkurat det ja — og samtlige felles-markedsblåsere kan ikke skjule det faktum, at man seiler for stumpene med lik i lasten. Hans Majestæt burde senket Cossack!

Hambro hører til den eso-teriske klan, og som profesjo-nell politiker kjenner han spillets regler. Hans valg-sprog: Alt for England, må nu føles en smule trykkende for samvittigheten. Vi kom-mer ikke forbi Carl Joachim Hambro når skylden for Nor-ges kranke skjebne siden 1905 skal analyseres. Selv om enkelte andre må dele ansva-ret med ham!

Jeg må sluttelig ta frem en karakteristisk ytring av Ham-bro i utenrikskomiteen av

Castberg og de rettsstatlige prinsipper —

(Forts. fra s. 1)

Forskningsmessig tør det der-for være av interesse å under-søke denne nye rettsnorms kvalitet litt nærmere.

Til det norske folk hørte vel de mange titusener tys-kerarbeidere. Deres frihets-ideer gav seg uttrykk i å ut-føre befestningsarbeider for fienden, produsere ammuni-sjon og krigsmateriell for ham, sette i stand eller la sette i stand flyplasser for ham med den følge at den norske militære innsats i Narvik-distriktet mislyktes. Mange landskjente menns frihetsideer fikk sitt utslag i et forsøk på å få den lovli-ge regjering avsatt og da selvsagt med tilsvarendefølger for konge og kongehus. Nå vet jo hr. Castberg at ikke noen av alle disse ble retts-forfulgt, professoren må der-for antas å ha innbefattet også disses frihetsideer i sin nye rettsnorm. Men mon tro ikke dette logiske sammensu-rium vitner enten om mang-lende evne til logisk tenkning eller om mangel på den ob-jektive forskers ansvarsfø-lelse? Professoren stod i et hvert fall ikke inne for hva han hadde dosert før krigen. Han nøyde seg med «stort sett».

Nå er det således at ingen makt eller myndighet kan

1939—40 (som altså satt ulovlig etter Grunnloven). Si-tat: Personlig er jeg av den oppfatning at etter forholds-vis kort tid vil det ikke være tyske fly utenfor Tysklands grenser, og det vil heller ikke være tyske marinefartøyer over havets overflate. Den enorme overlegenhet de alli-erte har i luften i forbindelse med den kolossale bensin-mangel i Tyskland, gjør det ytterst usannsynlig at derfra vil kunne gjøres svært me-get!

Da England ifølge Koht førte krigen inn på norsk om-råde, ble Hambros England slått sønder og sammen i Norge. Slik så altså «den for-utseende utenriksledelse» ut i praksis. Churchill hadde i ekte jesuitisk stil sagt de be-ryktede ord om at «små nasjo-ner må ikke binde våre hen-der». Og Hambro, og andre englendere herhjemme, de så-kalte Buffalos, ønsket ifølge Scharffenbergs «Aktstykker» at England skulle besette sydnorske havner. De fikk det som de ville. Akkurat!

Det er bare ett igjen som en husker når denne Sfinxens tragedie rekapituleres i få lin-jer. Det heter i Per Sivles dikt «Svolder»:

For stødt det nordmenn lyt
vera med,
når Noregs merke skal
hoggast ned.
Det bøtes der for i lange år.

Hans Egede Nissen.

endre et uttrykks begreps-messige innhold og omfang. Den norske statsmyndighet hadde godtatt at i okkupa-sjonstilfelle gikk den lov-messige makt faktisk over til okkupanten, og ved kunn-gjørelsen i Norsk Lovtidende 1910 ble vedtaket «kjelde til norsk rett, forpliktende for domstolane, dei underordna styremakter og borgarane». (Gjelsvik). Bestemmelsen i Landkriksreglementet art. 43 var og ble derfor i alle retts-saker vedrørende okkupa-sjonstiden det bindende ut-gangspunkt i alle rettsspør-mål, og det både for statsmyn-digheten ved påtalemyndig-heten, for den anklagede og for domstolene. Dette er hva de rettsstatlige prinsipper krever. Domstolene skal dømme ut fra loven og bevis-lighetene. Og i nevnte saker er det da landkriksreglemen-tets art. 43 rettsbehandlingen og domsavgjørelsen skal ba-seres på. Den anklagede har rett til som Jesus gjorde i Luk. 10. 26 å spørre: «Hva er skre-vet i loven? Hvorledes leser du?»

Ordlyden i lkr. art. 43 er: «Når den lovmessige makt faktisk er gått over til ok-kupanten, skal denne ...». Utrykket Den Lovmessige Makt er kvantitativt. Det be-tyr 100 prosent av makten. Derav følger at den nasjo-nale suverén overhodet ikke har noen lovmessig makt over det besatte område. «Den er som alminnelig regel overhodet avskåret fra å endre den rettsorden som det er okkupasjonsmaktens plikt å respektere og opprett-holde». (Castberg).

Den lovmessige makt om-fatter også lovgivningsmyn-digheten. Nærmere opplys-ning om forholdet kan man finne i Ole Torleif Røeds verk «Fra krigens folkerett». Således følgende domsavgjø-relser: Domstolen Areopa-gos, Grekenland s. 168. Ap-pellretten i Trakia, s. 217, Di-striktsretten i Breda, Hol-land, s. 190, Appellretten i Athen, s. 258, Domstolen i Ilfov, Romania, s. 170, Ap-pellretten i Bryssel, s. 266, og Akers herredsrett 1943 vedr. Lex Øverland.

Samme oppfatning som Castberg hadde Jon Skeie, Landssvik, s. 41, og professor Edvard Hambro doserte 1939: «Folkeretten bryter landets egen rett». Endelig finner en den samme oppfatning hos den svenske folkerettslærde Richard Kleen og hos den danske professor Axel Møl-ler, hvis verk Castberg be-tegner med ordet «grundig».

Det bør bemerkes at Ap-pellretten i Trakia anførte også følgende i sin domsbe-grunnelse: «De greske myn-digheter kunne ikke anven-de tvang for å gjennomføre loven. En slik tvang var

imidlertid en vesentlig egen-skap ved en lov. (Uth. av meg). Okkupasjonen var en uoverstigelig hindring for å anvende loven».

Altså: Forutsetningen for å utferdige en lovbestem-melse er at lovgiveren ved utstedelsen er i besittelse av den tilsvarende tvangsmakt.

Undersøker man så retts-prøven i Reidar Haaland-saken, viser det seg at lag-mannsretten deduserte ut fra følgende ordlyd av lkr. art. 43: «Når lovmessig makt faktisk er gått over til okku-panten...». Domstolen end-ret således lovens ordlyd. Dette var imidlertid en åpen-bar krenkelse av de retts-statlige prinsipper, videre — i et hvert fall for de univer-sitetsutdannede dommere — en tilsidesettelse av dommer-løftets forpliktelser, og en kriminell adferd overfor den anklagede. Men for hr. Cast-berg må det hele ha fortont seg som stemmende med hans åpenbart egenartede oppfatning av de rettsstat-lige prinsipper..

Mens de ovennevnte dom-stolers begrunnelser var ob-jektive og positive, var det motsatte tilfelle med først-voterendes i Høyesterett. Her var det ingen deduksjon ut fra et fast utgangspunkt. Oppsiktsvekkende var det også at han anså det «upåkrevd» å prøve anken på den retts-gyldige lov. Det eneste posi-tive han presterte var føl-gende: «For å kunne ta stil-ling til den refererte anke-grunn, anser jeg det tilstrek-kelig å fastslå at anordnin-gens rettergangsregler først kunne gjennomføres her i landet etter at den tyske ok-kupasjon av Norge var opp-hørt». Skulle noe slikt være begrunnelse god nok, vil Sov-jet allerede nå kunne utfer-dige regler av lovmessig art, gjeldende for månen og i den anledning kunne henvise til det prinsipp som ble fastslått i Norges Høyesterett i Haa-landsaken i 1945, og profes-sor Castberg vil neppe ha noe å innvende derimot. For ham tør det være i samsvar med de rettsstatlige prinsip-per.

Den nåværende forsvars--minister uttalte nylig i Stor-tinget følgende: «Det er min sikre overbevisning at vi ikke ville ha blitt angrepet i 1940, dersom vi hadde hatt forsvaret i orden».

Den kommanderende ge-neral hadde ifølge St. T. 1939 s. 271 anført overfor regje-ring og storting: «Det står i vår makt å gjøre foretagen-det (nøytralitetskrenkelse) så stort og vanskelig at det neppe vil bli forsøkt, fordi forsøket ikke vil lønne seg».

Ansvarer for at Norge kom med i den siste krigen, og videre for de derav føl-gende ulykker av forskjellig

Er atomprøvene —

Forts. fra side 5

Får jeg lov til et spørsmål: «De taler om en handlende sovjetisk gruppe. Er ikke den identisk med partiets eksekutivkomité eller med regjeringssjefen til enhver tid?»

På ingen måte! Og dette er et av Sovjets hemmelige våpen. Eksekutivkomité og regjeringssjef tjener begge bare til å tilsløre de virkelige makthavere.

Jeg vil gjerne i denne forbindelse gjøre Dem oppmerksom på en beskjæmmende uimotsigelig kjennsgjerning: De vestlige lederartikler og kommentarer til regjeringsskiftene etter likvideringen av Stalin fyller et bibliotek. Felles for alle disse «øst-eksperter» er at de sier om de eksponenter som nettopp er kommet til makten at «de forener all makt i sin hånd», «at det er født en ny rød tsar o.s.v. Dette ble og blir hevdet om folk som Beria, Malenkov, Bulganin, Vorosjilov, Krustsjov og Sjukov. Og ingen av de vestlige kommentatorer kom på den tanke å stille dette spørsmål når «aleneherakeren» og inneholderen av «den totale makt» uundgåelig igjen ble styrtet: Hvem var det som var sterkere enn den stråmann som ble ryddet bort?

Hvem styrtet ham, hvem skjuler seg bak det skuespill som blir oppført på scenen? For logisk sett måtte gruppen i bakgrunnen, den som i sannhet handler mot det russiske folks interesser være et overveiende ikke-russisk mindretall. De har forsvoret seg til det endelige verdensherredømme, og er langt sterkere enn den til enhver tid oppstilte stråmann. Den handlende gruppe er ikke identisk med de funksjonærer som trer i funksjon. Dette burde bli klart for den fri del av menneskeheten.»

«Hvem eller hvilken regjering betrakter denne gruppe som den betydeligste motstander?»

«Hverken en enkelt person eller et enkelt folk. Denne gruppe tenker i verdensmålestokk. Den ser sitt verdensherredømme i første rekke truet ved at det finnes det som de kaller «aktivraser»,

som overveiende bebor de nordlige områder av jorden.

Bare for få år siden ville det forekomme utenkelig å erklære ødeleggelseskamp mot dette veldige, skapende område av menneskeheten, og det til og med ut fra dets egne sentrer ved skrupuløst misbruk av de tekniske midler som disse folk selv har skapt.

Forutsetningen for deres tilintetgjørelse var å sikre seg de vitenskapelige nøkkelposisjoner som gjør de såkalte statsmenn til hjelpere og ordremottagere fra de kasteaktige isolerte kommandosteder. Disse nøkkelposisjoner ble besatt. Det er et dystert kapittel i menneskehetens historie i hvilken utstrekning Vesten gjennom forrederi var med på å foranledige og fortsatt tåle sitt eget slaveri.»

«Finnes det bevis på den eksperimentelle virksomhet til denne kriminelle hjerne-trust på sovjetisk jord?»

«Ja, i hvert fall i et visst omfang. De sovjetiske forsøk i årene 1948 til 1956 gikk i første rekke på bekostning av det nordrussiske og sibirske rum. Vi vet i dag om områder som i årevis ikke har kunnet betredes på grunn av forpestelse. Vi kjenner også de spesielle forholdsregler til bekjempelse av masseleukæmie, hvorigjennom en skal overvinne produksjons- og ydelsesnedgangen i straffeleirene, som omfatter millioner av mennesker. Ja, vi forfører over beretninger fra innsatte leger, som forteller om resultatet av disse bestrebelsers. Det lykkes dem i noen tilfeller å utskyte massedøden med seks til tolv måneder.

Langt ut over området som var dødelig forpestet ble det i områder tusener av kilometer fra «prøvestasjonen» registrert lammende virkninger på menneskene. Vi vet at resultatene blir innmeldt av den russiske hemmelige tjeneste til kommandostedet under en egen kode. Den handlende gruppe forfører i dag utvilsomt over et stort materiale og er i stand til å gjøre seg opp et bilde av de umiddelbare følger av atomsprengninger. De har tatt beskyttelsesforanstaltninger for sitt interne område. De rent genetiske virkninger vil formodentlig først være overskuelige i løpet av årtier.»

*

Vi tror for vår del at hvis dette medfører riktighet, så er «den handlende gruppe» ikke en spesiell sovjetisk foreteelse, men snarere en som virker i global målestokk bak ryggen på de styrende — ikke minst i USA, men naturligvis også i det annet store maktsentrum Sovjet-samveldet.

Det er mulig at den uten-

Dødsdans

Forts. fra side 4

Og hver av disse grupper arbeider for seg og mot de andre. Den ene gruppe vedtar å berolige tyskerne i Alcron forat de ikke skal oppdage noe for tidlig, den annen gruppe blåser til angrep og lar klistre opp opprørske plakater. Det kaller man det tsjekkiske folks enhet. Det kaller man å holde sammen i høyeste fare.

Den skitne glasshimmel tar slutt. Mellom de bleke stjerner og de bleke, jagede mennesker som leirer seg også her, trekker det seg fine, tynne sølvtråder. Mai-regn. Ingen tenker imidlertid på å rømme for regnet. Regnet er godt, ondte er bare flukten.

Foran en lokomotivstall sitter noen jøder på en bordhaug. De bærer alle fremdeles den gule stjerner, men fryktens byrde bærer de ikke lenger.

Piken blir stående og hilser. «Er dere fra Theresienstadt, mine herrer? Jeg leter nemlig etter min — etter en bekjent av meg.»

«Hva heter han da?» spør en av jødene. Han snakker også tsjekkisk som piken, men man merker at det ikke er hans morsmål.

«Heldenstern. Ludwig Heldenstern. Musiker.»

«Kjenner ham ikke.» Det er alt. Ingen spørsmål mere, ingen interesse for lidelsesfellen.

Da begge er kommet noen skritt lenger, roper en av jødene etter dem: «Se etter i det lille huset! Der ligger noen fra Theresienstadt.»

Piken trekker hodet ned mellom skuldrene og går hurtigere. Hun skritter over skinnene, nye skinner, nakne og glatte og dog gode nok til å hvile ut og sove på, og vender tilbake til perrongen igjen.

«Hva mente jøden egentlig?» Inspektøren går nå bak piken. Ingen pike altså. Fru Heldenstern. Skilt. Meg kan det være det samme. Hun er ikke min type. Blodløs, farveløs og så mager. Man vil imidlertid ikke være alene. Man

rikspolitiske situasjon i det siste har lagt visse hindringer i veien for planene. Vi tenker da på det spente forhold som har oppstått mellom Sovjetsamveldet og Kina. Det løper stadig inn informasjon som tyder på at Peking innen overskuelig tid vil være istand til selv å utløse atomare forsøks-ekspløsjoner. Dette at Peking opptre som atomar konkurrent til Moskva innen kommunistblokken kan få store konsekvenser for den fremtidige utvikling. Det samme gjelder kanskje Frankrikes bestrebelsers på å utbygge en egen atommakt i konkurranse med USA innen vestblokken. Det er meget som tyder på at Krustsjov allerede har begynt å trekke konsekvensene av denne endrede verdenssituasjon og ikke kommer til å være et så villig redskap i fremtiden for den internasjonale makt bak kulissene.

Europas forente stater - -

(Forts. fra side 1)

for en behandling er meget viktig.

Hadde England i 1939 gått i forbund med Tyskland, så hadde Europa idag vært den ledende verdensmakt. Da hadde ikke England vært full av Jamaika-negrer. Da hadde Russland ikke hatt halve Europa.

Quislings tanker dengang kunne ha blitt virkelighet, ved en beslutning i Underhuset.

Idag blir det ingen forening av Europa selv om Underhuset aldri så mange ganger beslutter å gå inn i «Fellesmarkedet».

Idag er det Presidenten i Amerika og det kommunistiske parti i Stor-Russland som bestemmer Europas skjebne. Og disse to makter vil noe ganske annet enn et selvstendig Europa.

Kennedy vil Provinsen Europas forenede seksjoner, som så skal innlemmes i «En demokratisk verden» hvor det ikke «finnes jøde og heller ikke greker», men hvor alle er like.

Krustsjov er ikke sikker på om han skal fortsette på veien mot «En proletarisk verden» hvor det ikke finnes «borgere og heller ingen kristne», — eller om han skal gå over til et Stor-russisk verdensrike, — så stort som mulig.

Europas skjebne avhenger av disse to store utenomeuropeiske makter, og særlig av Krustsjovs valg.

Skulle Krustsjov velge å gå over til et Russisk-slavisk og

kan ikke være alene nå.

Uten å snu seg svarer piken hurtig: «Det skal De få se, men vakkert er det ikke».

Tyske rødekorssøstre forsvarer skrikende en stor blekkanne. «Det er ikke melk! Vi har ikke melk, det er te! Men bare for småbarn og syke! Oppfør dere da ikke som ville dyr, ellers får ingen noe!»

Minst tre hundre flyktninger slåss om litt urte-te sukkret med sakarin. Ingen tenker på å ta hensyn til andre. Hensyn betyr døden nu.

«Der er det,» sier piken.

Huset ser ut som et litet kapell. På terskelen sitter en tsjekkisk jernbanemann, og rundt omkring ham noen unge gutter og piker. På bakveggen brer den korsfestede sine armer ut. Som om han ville si — jeg kan ikke for det, det er ikke min skyld. Min skyld er at jeg er så forferdelig maktløs.

«De fleste forspiser seg,» erklærer jernbanemannen. «Når de kommer ut, spiser de som svin. Pølse, sjokolade, gulash, smør, melk, gåsestek, alt blandet sammen. Folk gir jødene hele kurver med matvarer, og det betyr døden for dem. Han der, nummer tre fra venstre, så jeg i ettermiddag bak stallen. Han satt der og stappet seg. Gåsestek, fettete randt ut

(Forts. side 8)

nasjonal-kommunistisk verdensrike, så er Skandinavia og Nord-Tyskland helt ned til Weser og Ems dette veldige rikes naturlige utvidelsesfelt.

Og vi som har vårt fedreland i dette feltet skal merke oss at grunnlovsforandrerne ved å delta i delingen av Tyskland har skapt denne situasjonen.

Dengang for 20 år siden, da Underhuset ved en flertallsbeslutning kunne ha reddet seg selv og hele Europa, skrek man ukvemsord etter Europa-paktens skaper, — Quisling. Idag da hverken Tyskland eller Amerika makter å forsvare Norge, da skal man lage Europas forente stater.

Det hele er forfalsket. Quislings tanker og idéer brukes som lokkemat for å nå helt andre mål. I 1939 gjorde Norge seg mere og mere avhengig av England, og ble mere og mere unøytralt. Dette førte med logisk konsekvens til tysk okkupasjon. Akkurat det stikk motsatte av det de demokratiske ledere sa, skjedde.

I dag skal en tilknytning til Fellesmarkedet redde Norge fra en russisk okkupasjon.

Det stikk motsatte er tilfelle.

Hvis Finland idag sluttet seg til Fellesmarkedet, hvor mange timer ville det vare før russerne hadde «støttepunkter» i Finland?

Gjelder ikke det samme prinsipp for Nord-Norge?

Hvilken makt i Fellesmarkedet kan redde oss? Eller kan kanskje Amerika det?

Historisk hører Norge sammen med sakserne i Øst-Tyskland. Ved vår tidsregnings begynnelse lå Saksland under Norden. Saksernes skjebne blir vår skjebne.

Å overlate Øst-Tyskland til russerne var å gjøre Norden til russisk interesseområde.

I dag tror grunnlovsforandrerne at de kan redde seg ved å gå inn i Fellesmarkedet, og En verden. Men det er ikke redningen, men undergangen. Vi hører ikke sammen med frankerne i Rheinland og Frankrike.

De som leder En Verdens aksjonen, tror at veien frem er et knust Russland og et ødelagt Nord-Europa. Og det skal ikke skje ved hjelp av atombomber, for det vil ramme dem selv. Men det skal skje ved krig med konvensjonelle våpen i Europa, og ved å slippe russerne frem til en midlertidig besettelse av Nord-Europa, og så en ut-sultning av hele germanernes ur hjem. Og Fellesmarkedet vil sørge for at matproduksjonen i Nord-Europa blir ødelagt.

«Frigjøringen» av det ødelagte Nord-Europa skal de amerikanske negrene besørge.

Bare et sterkt vepnet og absolutt nøytralt Norden kan berge oss.

O. K.

Dramaet på Syrebekkstøylen

(Forts. fra side 5)

medvirket til affæren. Er det nemesis som opptrer på støylen?

Det sees av Knut Haukelid's bok side 193 at han visste hva han innlot seg på: Her foreligger sannelig klart forsett i straffelovsmessig henseende:

«Ingeniørene i Rjukan ble redde da de hørte at det dreiet seg om angrep på transporten. Den første tanken som da slo Einar (Skinnarland) og meg, var at dette kom til å koste både menneskeliv og repressalier. Ingeniørene framhevet også det samme.»

Sabotasjelederen Haukelid forferdes nu et øyeblikk over sin egen plan om å senke fergen og lar Einar telegrafere til de britiske oppdragsgivere for norskfødte sabotører (oberst Wilson):

«Våre kontakter Rjukan mener at tysk metode er underlegen overfor norsk stopp. De tviler om at resultatet av operasjonen er verdt repressalier.»

Her avsier Haukelid dommen over seg selv: Senkningen av fergen er faglig nonsens. Men London fastholder utførelsen av hans egen plan. Noe av det mest makabre skriver han så på side 203:

«Rolf (Sørli, en hjelper) hadde en god venn som skulle reise med ferja dagen etter. Han ba om lov til å advare ham, — men etter nærmere vurdering fant vi begge ut at vi ikke turde ta risikoen. Det var vanskelig å vite hvor mange venner vennen kunne ha — som var i samme situasjon. Jeg visste at Rolf's og mine nerver ville holde, men jeg kunne ikke vite om fremmede mennesker ville ha nerver til å la aksjonen gå sin gang.»

Her skryter Haukelid til og med av sine nerver når det gjelder å utføre en slik udåd. Gunnar Syverstad som falt på Syrebekkstøylen har såvidt jeg skjønner medvirket i denne Haukelid's aktivitet. Syverstad ba om lov til å varsle sin mor. Det heter herom hos Haukelid:

«Syverstads gamle mor skulle reise med ferja om søndagen. Jeg ba ham om at han på en eller annen måte skulle holde henne hjemme uten å si noe.»

Karrierejegeren Haukelid turde ikke la moren til professor Tronstad's venn gå i dypet med fergen?

Alminnelige mennesker forstår idag hva klokken er slagen. Løgner om at det store var så stort har hatt sin tid! Det er i vårt folk et antall tenkende mennesker som ennå ikke har funnet hverandre for å kaste åket av! En av disse ofre for den prisbelønnede kriminalitet skriver om den dekorerte og filmede

ugjerning på Tinnsjøen noe som er dypt rørende og utsier dommen over sabotasjen. Han skriver i «VARDEN» den 25. januar 1946 side 3:

«TIL RJUKANSABOTØREN KNUT»

Jeg sitter her med Rjukan Arbeiderblad av 20. desember 1945 foran meg og leser om hvordan «Knut» i artikkelen «Rjukansabotørenes egen beretning», skriver om sin «bedrift» — senkningen av fergen på Tinnsjøen 20. februar 1944. Jeg mistet ved dette høve en av mine kjære og finner ikke «bedriften» fullt så strålende som de herrer som tildeler «Knut og kompani» medaljen for vel utført heltedåd. Det å miste en av sine kjære er alltid grusomt, ja så grusomt at det vel ikke kan forstås fullt ut før det er erfart, men den måten man mister dem på spiller nå engang også en rolle.

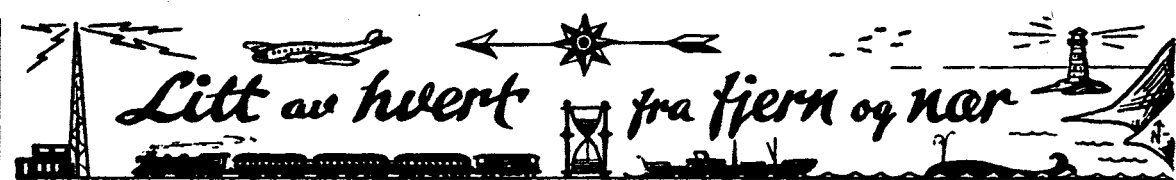
Jeg har til en viss grad hele tiden siden dette hendte, — forsøkt å finne et undskyldende moment for denne etter min mening — udåd, har prøvd å tro at det måtte være beregnet på en annen måte, men at den tidsinnstilte bomben f. eks. måtte ha gått av på fell tid. Det har bydd meg imot å tro at nordmenn med kalt blod kan sende så mange uskyldige landsmenn i døden uten så meget som å løfte en finger for å varsko dem, — så de kunne ha sjangse til å redde seg. Men etter å ha lest «Rjukansabotørenes egen beretning», ser jeg jo at jeg har tatt feil, det er kynisk planlagt det hele.

Det var altså bare tomme fraser når det så smukt het fra London og andre hold at «norske liv måtte spares»? — Men her ble det planlagt at fergen skulle taes midtsjøs, der skulle disse skånselløst druknes som rotter. Fy, fy og atter fy!

Jeg synes jeg hører røster heve seg om at disse måtte ofres til fordel for de mange, men kom aldri å si at det var uråd å få gitt et varsko! Det er blitt gjort i alle andre sabotasjetilfelle, såvidt meg bekjent, dette er heldigvis enestående i sitt slag.

Jeg føler meg såvisst ikke kompetent til å bedømme denne sabotasjehandlingens verdi, eller dens innvirkning på krigens gang o. s. v., men det finnes etter min mening ikke undskyldning for at så mange staute norske ungdommer brutalt og rått sendes i dypet uten sjangse til redning. Hadde en av dere fulgt med fergen — maskert eller skjult — og i det rette øyeblikk med våpen i hånd tvunget passasjerer og mannskap i båtene, da skulle jeg vært villig til å se dette som en heltedåd.

Jeg har lenge gått og båret på dette, og kanskje hadde

Røde Hilde igjen.

«Uforsonlig hårdhet mot alle fiender av den sosialistiske stat», krevet den nye riksadvokat i den tyske østsonen, Josef Streit. Hilde Benjamin på sin side forsikret riksadvokaten om at alle sikkerhets- og justisorganer i sonen var «i full beredskap».

*

Mere Wiedergutmachung.

Den zionistiske overkikador dr. Goldmann er meget fornøyet med de samtaler han nylig har hatt med tyske politikere om die Wiedergutmachung. Han hadde funnet megen forståelse, sa han, for ønskene om å utfylle hurtigst mulig lukene i den eksisterende Wiedergutmachungslov.

*

Det går fremad.

Nehru har utstedt en forordning som forbyr den vanlige hilsen i India «Goddag, Gud være med Dem!» Ny tiltale skal være: «Leve India.» Vi foreslår som tilføyelse «det fredselkende». Ellers holder vi prinsippielt på den gamle gode «Heil og sæ!»

det aldri kommet frem for offentligheten, dersom jeg ikke atter og atter blir minnet om denne skjendselsdåd, ved disse gjentagne avisartikler, og denne stadige forherligelse av «heltene fra Rjukansabotasjen». Når jeg daglig har for øye hva denne grusomme ulykke har hatt å si for hele familien som mistet sin kjære kjekke unge pike på denne bestialske måte — da greier jeg det ikke lenger, men må få lov til å komme med et åpent spørsmål til «Knut og kompani»:

Er dere svært stolte av den medaljen, kan dere føle dere vel, når dere går i dere selv og tenker på den sorg og fortvilelse dere har bragt inn i mange helmer? I fredstid blir mord straffet med fengsel, men i «krig» blir masse-mord belønnet med heltemedaljer. Men husk at medaljer har alltid en bakside! Dere skulle om ikke for mer enn en eneste julaften være vitne til en mors og fars bunnløse fortvilelse, eller søsken og andres inderlige sorg over tapet av det dere brutalt senket i dypet. Kanskje har «Knut» også en søster f. eks. Sett Dem et øyeblikk i andres sted og tenk Dem at det var blitt plasert en sprengbombe i baugen på den båten hun intetanende satt ombord i, på vei til sin post, sin daglige kamp for tilværelsen. — Prøv, og De vil finne at det er temmelig vanskelig å se noen heltedåd i en slik handling.

En som ikke er enig i medaljen.

(Fortsettes).

Pinlig feiltagelse.

Deutsche Wochen-Zeitung forteller at under de østlige bestrebelsler på å lage general Heusinger til «krigsforbryter» ble det begått en litt pinlig feiltagelse. Blant dokumentene som skulle «bevise» Heusingers skyld og som Sovjet sendte over til den amerikanske regjering var det også ett som ikke bar Heusingers underskrift, men derimot Vincens Müllers, tidligere generalstabssjef for folkehæren i østsonen.

*

Frimurerbesøk i Israel.

Tyske frimurere foranstalter i neste måned nok en flytur til Israel. Hensikten er etter hva «Jüdische Allgemeine» beretter å lære landet å kjenne, samt å besøke israelske loger. De tyske frimurere er blitt invitert av den israelske stormester dr. Max Seligmann, som i 1961 besøkte de tyske loger og også ble høytidelig mottatt av Bundespresident Lübke. Særdeles interessant er det at frimurerne

Dødsdans —

(Forts. fra side 7)

av truten på ham. Pass deg, sa jeg til ham, så du ikke blir liggende i sovesalen vår ikveld. Nå, og der ligger han altså. De har jo ikke spist annet enn plakatsuppe i månedsvis i Theresienstadt, det var «Eintopfgericht» der. Det fortelles at SS lot putte i kjelen alt som jødene fikk utenfra av pakker. Også eskene, hyssingen og brevene ble kokt med.

«Har man allerede sloppet fri jødene i Theresienstadt?» spør en av guttene.

«Anei da. Disse har flyktet mens de arbeidet på marken».

«At de ikke er redde for å bli knepet igjen», sier en annen og står på tærne for bedre å kunne se de døde jøder. Ialt er det seks lik.

«Hit til jernbanestasjonen kommer det ingen tysk patrulje. Se på flyktningene, jeg anslår flokken til titusen. Der viser nok herrene seg helst ikke. Denne sluttseir vil de ikke se»

«Og hvorfor gir folk jødene så meget å spise?» avbryter en av pikene.

«Ja, først av medlidighet, men hovedsakelig av beregning. Folk tror at jødene vil beskytte dem når russerne kommer. For russerne, min kjære, vil forhøre alle. Hva har du gjort under krigen? Har du holdt med tyskerne, så blir det ikke så enkelt. Men hvis en jøde vil vitne at en —»

Inspektøren banker jernbannemannen på skuldren. «Røker De? Her har De en sigarett.»

«Den kan man alltid bruke. Hva koster de egentlig for stykket nå? Ti kroner allerede, ikke sant? Jeg vet ikke hva svartebørshandlerne gjør med alle pengene. I

tydeligvis er de eneste tyskere som blir akseptert i Israel.

*

Forvrengning av retten.

Under de såkalte Moskva-prosesser i slutten av tredve-årene var Visjinskij offentlig anklager og sørget sammen med de såkalte retter for at alle de tiltalte ble dømt overensstemmende med makthaverens ønsker. Etter krigen ble Visjinskij utenriksminister og døde i 1954. Nå skriver det sovjetrussiske regjeringsorgan Isvestia at Visjinskij's forvrengning av sovjetisk rett fremdeles er en tung byrde for mange juridiske studenter. Visjinskij og hans feller, som forvansket det virkelige innhold av sovjetisk rettspleie, forsøkte å legge et juridisk fundament for masseundertrykkelse og lovløshet og forfalsket særlig teorien om sannheten i rettspleien. skriver Isvestia nå. Vi tror det ikke bare var i Sovjetsamveldet en slik tråkkelig rett og anstendighet under føttene og forsøkte å legge et juridisk grunnlag for overgrep og urett. Er ikke bladets ord som skreddersydde også for de norske Moskvaprocesser fra 1945 og utover?

forretningene tar man ikke lenger mot tyske penger og protektoratspenger. Bytte er parolen nå. Øl mot strømper, sukker mot såpe —».

«Si meg, hvor blir jødene egentlig begravet?»

«Disse jøder? De havner på patologiske institutt ved Allgemeines Krankenhaus og blir lagt på is. Angivelig skal de alle sammen senere begraves høytidelig. Siden mandag har vi hatt over seksti lik her. Det var også kvinner blant dem. Hvis De imidlertid vil vite mere, så sitter der jøder der bak ved stallen. De kan gi Dem bedre beskjed».

Men inspektøren er der ikke lenger. Det han ville vite vet han. At man i natt fremdeles kan sove rolig i det jødiske gravkammer.

FOLK og LAND

Kierschowsgt. 5, Oslo
Telefon 37 76 96
Boks 3214

Abonnementspriser:

Kr. 30,- pr. år, kr. 15,- pr. halvår i Skandinavia. Utlandet forøvrig: kr. 35,- pr. år, kr. 17,50 pr. halvår. I nøytralt omvalg kr. 40,- pr. år, kr. 20,- pr. halvår

Løssalg 75 øre

Annonsepris:

32 øre pr. millimeter over en spalte.

Bruk postgiro nr. 16450.

Utgi ver A/L Folk og Land